

тѣхъ духовенството, монаситѣ и множество граждани и селяни (мжже и жени), облѣчени въ живописни носии. Тая картина е рисувана къмъ 1841 г. отъ талантливия българинъ Захарий Зографъ отъ Самоковъ. Тя е първиятъ опитъ отъ по-ново време у насъ да се рисуватъ картини възъ основа на вѣрни наблюдения на природа, носии и лица, а не по фантазия. И затова, нейното значение въ историята на нашето изкуство е огромно. Хубави образи на светци има сжщо по стенитѣ на трапезарията (отъ 17 вѣкъ), въ която се намира дълга мраморна трапеза.

На южната страна на манастира подъ стълбището има входъ къмъ двора, въ който се издига църквата св. Никола и св. Троица. Тя е строена презъ 1834 г. и е изписана отъ Захарий Зографъ. Освенъ хубавитѣ иконостасни икони особено внимание заслужаватъ картинитѣ въ притвора. На първо мѣсто трѣбва да споменемъ портрета на самия Захарий Зографъ въ дългъ елегантенъ кюркъ, подплатенъ съ кожи и до него пловдивския владика и игуменъ на манастира; тия образи сж отъ лѣво. Отдѣсно на вратата пѣкъ е изобразено грѣхопадането. Въ тая картина мжжетѣ и женитѣ сж представени въ тогавашни облѣкла. Художникътъ Захарий поставилъ въ ада нѣкои пловдивчани, които не обичалъ-

Напускаме манастирската сграда презъ вратата на южния дворъ и се отправяме къмъ Костницата. Пжтътъ е стрѣменъ, посланъ съ неравни камъни, изгладени отъ вѣковетѣ. Това е едничката останала постройка отъ времето на Пакурияна. Тя е добре запазена — само покривътъ е новъ. Църквата е двуетажна, като Боянската. Горниятъ етажъ служи за църковна служба, а долниятъ за гробница на Пакурияна. Двата етажа иматъ отдѣлни входи и не се съобщаватъ помежду си. Отвѣнъ Костницата има много хубавъ видъ съ своитѣ живописни зидове, строени отъ камѣкъ и тухли и раз-